

Rovatvezető: * * *

Áprilisban kezdődnek a beiktatások. 1921 október havában a rossz időre való tekintettel megszűntek a vitézeknek telekbe iktatásai s az idén csak április végén, május elején fogunk újra hozzá.

Vasárnapról vasárnapra hallani fogom ismét, — mintha a gazdakörök elnökei összebeszéltek volna, — a beiktatási ünnepélyen az őszbevegyült haju, fajmagyar, harcsabajuszu ünnepi szónok felköszöntői, amikor az új telkes vitézt üdvözlí, mondván „Fiam, eddig napszámos vótá, de bátor vótá a harctéren, megbecsülte magadat idehaza is most fődöt kaptá, a mai nappa kiscgazda lötté, fiam, böcsüdd mög ez tán is magad.“

Igen, kiscgazda lett a vitézből és megfogja állni a helyét valamennyi, mint kiscgazda is. A kezdet nehézségein át fognak esni a saját szorgalmas munkájuk és a Vitézi Szék segítségével által. Lassan fel fognak épülni a vitézi telkeken a lakóházak, a Vitézi Szék kedvezményes áron juttat majd nekik gazdasági gépeket, egy olcsó tehén, egy pár kiscselejtezett kincstári ló, s a szomszédok egyszer csak azon veszik észre magukat, hogy nini a vitéz szomszéd de hamar utolért bennünket.

De a legtöbbje el is fogja szomszédait hagyni, mert többet és jobbat fog termelni. Minden vármegyében van a vitézeknek egy gazdasági szakemberük, ki kellő megértéssel és szeretettel foglalkozik a vitézi telkekkel, nemesített vetőmagot kapnak, később faj tenyésztőállatokat osztunk ki közöttük s így lassan, de annál biztosabban előrehalad majd a munkájuk s a vitézi telkek a szomszédoknak jó példát mutató mintagazdaságokká lesznek.

— S ha majd egyszer rival a kürt, mind megindulnak, mindannyian ott lesznek a vitézek...

*

Nagymagyarországért kell ma küzdeni e minden ép testű, ép lelkű magyarnak. Ki a két kezével, ki az eszével, tollával, kinek pedig sok ezer holdja van, vitézi telkek adományozásával. Meg kell mulatnunk a hazát védőknek, hogy a haza lerója háláját bátor és hű fiai iránt. Róják le kötelességüket a nagybirtokosok vitézi telkek adományozásával és gondoljanak arra, mennyi kárt tettek a megszálló csapatok, s hová jutnának őket még egy megszállás.

Vitézzé avatás minden évben egyszer van Budapesten. Az idén május 25-én fog országos ünnepség keretében megtartatni. Azért májusban és nem augusztus 20-án, mint eddig tervbe volt véve, hogy az avatás után még elég idő álljon rendelkezésre a beiktatásokra, hogy a vitézek az őszi gazdasági munkát vitézi telkükön már maguk végezhessek.

A városi gőzfürdő gyógyfürdő osztálya teljesen felszereltetett és megnyílt. Hideg gyógy, félfürdők, szénsavas, villamos, szikós stb. gyógyfürdők; villamos és kézi gyógymasszás, pakolás, hőlégszekerény, stb. férfiak részére reggel fél 7-től délután 1-ig, nők részére reggel fél 7-től délután 1-ig, nők részére délután 2—7-ig állandóan üzemben. Az orvosi rendelést dr. Szabó József egy. magántanár, az egyetemi ideggyógyászati klinika vezetője látja el, aki rendeléseket magánbetegek részére is délután 3-tól fél 5 óráig tart, a fürdő orvosi rendelőjében.

Kép...

Két napja nem evett. Még kettő van elsejéig... Cél-talanul kószált az utcán. Arca sápadt volt, fáradt; ruhája nyítt. Dél előtt diák volt, délután a telekkönyvvel dolgozott. Napi negyven koronáért.

Dél volt. — Ráért sétálni.

Szórakozottan mélyesztette zsebeibe kezét. Semmi, semmi... Kölcson kérni? Kérni...? És kitől? — gondolta szomorúan.

Egy óraszünet előtt állott. Rányomta kezét a kilincsre.

— Régi, régi svájci óra — mondta a kereskedőnek. Halk, suttogó hangok kétszázat ígértek.

Kijött, kezében a pénzzel.

Átvágott a Váci-utcán. A Duna partra.

Nőkkel találkozott. — Virágok a tavasz első csók-jaira kifeszten... Néhány arasz fodros semmi, puder-felhő és parfüm-illat...

Jöttek... Egyre többben... És sarkantyut pengető tiszték, urak kifogástalan öltözetben...

Elfordította a fejét. — Nem tudta nézni őket. — Lassan az éhsége is elmúlt.

Néha eldőlött a szívverése, néha a torkában érezte dobogni, fájni a szívét... Szikkadt szájában keserűséget s utdatot érzett. És a kezében a pénz, a gyűrött, piszkos obulusok égették a testét. A lelkét.

... A hídfőnél rongyos, koldus nyöszörögte elé: „Két nap óta nem ettem...“

Első, még hűvös tavaszi sugarait szórta a nap. A sugarak bágyadtan simították végig a koldus törődött arcát.

A diák a pénzt a koldus kinyújtott kulapjába dobta... Mind...

Elsietett. Alakja megnyúlt. Fakó arca örömben pirosodott.

Szépnek látott mindent és jönnek. Az utca sara mint olvadt arany világitott...

SZAMOS.

Vitézek, székelgyek!

Bús székelgy anyáknak keserűségben fogant magzatai, vesztett ország terhét hordozó kemény bajtársak, a hontalanság bujában osztozó testvéreim szóm lenne hozzátok: kicsinyhez, nagyhoz; bátor küzdőkhez, félve vergődőkhez.

Esztendő szerint bátyátok volnék. De kevés évek alatt ti fiatalabbak is sokat és keserűt tapasztalátok, nagy harcokban vala részetek, gond s aggodalmas élet csatáiban emésztődtek. Sok és fanyar élettapasztalás.

— Cipőtök, gonyátok egy szikrát sem uras. Nem baj! Nem úrnak, nem herének küldött minket az átkok földjére a Hadak Istene s ezért nem is rendelt nekünk gazdagon terített asztalokat, ahol muzsikaszó mellett dárídozhassunk.

Mi Hadur vitézei, őrszemei vagyunk, mindenki a maga tehetsége szerint s ez őrállásról felváltás nincs.

Egész lelkeddel ügyelj a helyedre! Csak keletre nézz! A nagy hegyek, málnát, kokoját termő havasok halálos csendje legyen a lelked beszéde, az ő büszke magasságuk, keménységük éleled és akarated acélossága. Téged keletre hívnak a titkon susogó fenyvesek...

— Vigyázz! Kelet felől a láncravért nagy hegyek tisztességben megöszült havasok kinos felhördüléssel morajlanak. Nyugat korbácsolta meg s adta el rabságra őket.

Tanulj, küzdj, fáradj, teljesítsd nehéz őrállásod tisztét, ha a nagy hegyekről le akarod venni Nyugat rabláncait.

E kevés szóm husod, véred legyen székelgy atyámfia, akárki légy, fiatal vagy öreg. — Így feltámadunk!

Zete.